

MEHMET MURAT SOMER

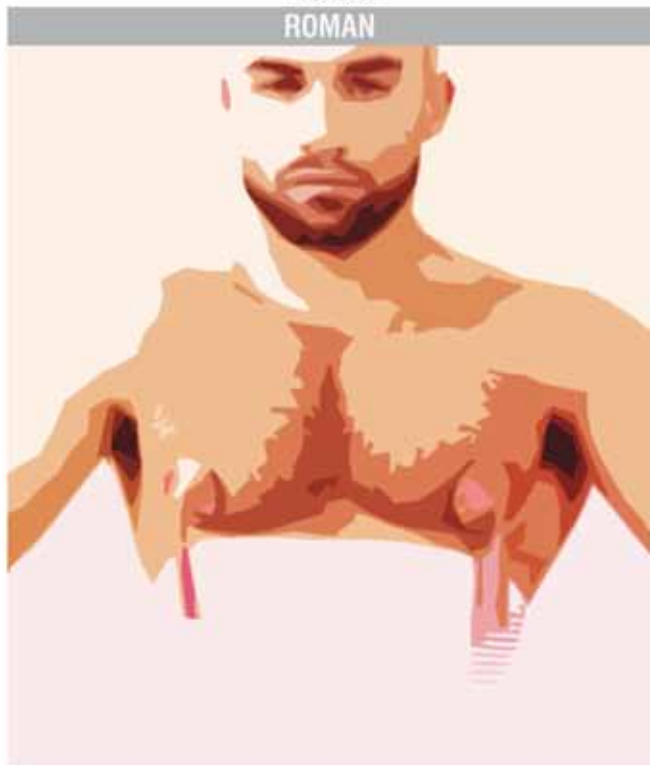
KADER'İN PEŞİNDE

BİR HOP-ÇIKİ-YAYA POLİSİYESİ

CAN

ROMAN

Mehmet Murat Somer
KADER'İN
PEŞİNDE

BİR HOP-ÇIKI-YAYA POLİSİYESİ

Can Yayınları: 1814
Türk Edebiyatı: 533

© Mehmet Murat Somer, 2009
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2009

1. basım: Nisan 2009

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Filiz Arslan
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Eko Matbaası

ISBN 978-975-07-1059-9

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Mehmet Murat Somer
KADER'İN
PEŞİNDE
BİR HOP-ÇİKİ-YAYA POLİSİYESİ

ROMAN

CAN YAYINLARI

Mehmet Murat Somer, 1959 doğumlu olup hâlâ 27 yaşındadır. Hop-Çiki-Yaya serisinden çıkan kitapları ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, Brezilya ve İtalya'nın da aralarında olduğu 17 ülkede yayınlanmaktadır.

Hop-Çiki-Yaya Kitapları:

1. *Peygamber Cinayetleri*,
2. *Buse Cinayeti*,
3. *Jigolo Cinayeti*,
4. *Peruklu Cinayetler*,
5. *Huzur Cinayetleri*,
6. *Ajda'nın Elmasları*,
7. *Kader'in Peşinde*.

Hüseyin Rahmi Gürpınar ve
Reşat Ekrem Koçu'ya...
... Keşke okuyabilselerdi.

Prolog

İçerisi karanlıktı, bizim durduğumuz yer ise güneşin altında kavruluyordu.

Yine de içerisini rahatlıkla görüyorduk.

Hiçbirimizin beklemediği bir tepkiydi.

Ani oldu.

İngiliz anahtarı alttan geniş bir yay çizerek gelip çeneye vurdu.

Dişlerin ve kırılan kemiğin sesini hepimiz duyduk.

Ufak beden sanki ağırlığı kalmamış gibi hafifçe havalandı. Ve bastığımız yeri titreterek zemine çarptı.

Arkamdaki kalabalığın nefeslerini tuttuğunu duyuyordum.

Beden yere çarpınca nefeslerini bıraktılar.

Düştüğü yere hızla kan yayılmaya başladı.

Koyuydu.

Çarptığı yerdeki makine pimleri kafaya saplanmıştı.

İngiliz anahtarını savuran, diğer elindeki çakmağı tekrar çaktı.

Zippo'nun benzin kokusunu duyar gibiydim.

Yerdeki bedenden yayılan kanı görünce bakışları değişti. Yavaş yavaş korku ve çaresizlik başka duyguların yerine geçiyordu.

Ayağıyla yerdeki bedeni dürterek adını söyledi.

Ölmekte olan beden kıpırdandı. Tepki değil şuursuz refleks gibiydi.

Herkes donakalmıştı.
Tekrar tekmeledi.
Bu sefer yerdeki bedenden tuhaf bir hırıltı yükseldi.
Ve aralanmış ağzından da kan boşaldı.
Gözlerimizin önünde ölüyordu.
Bedeni belli belirsiz kasıldı.
Gerçek değil gibiydi. İnanması zordu.
Kalabalıkta kimsenin gıkı çıkmıyordu. Herkes büyü-
lenmiş gibiydi. Görüyor ama olanı biteni idrak edemiyor-
duk.
Hepimiz bu ölüme şahittik.

1.

Tıraşımı bitirmiş, makyajıma başlamadan önce yüzümün sürdüğüm nemlendiriciyi emmesini bekliyordum. Haliyle, beklerken duvardaki dev aynasını çekmiş, yüzümdeki ayrıntıları inceliyordum: Minik kırışıklar, kırışma potansiyeli olan yerler, kaşlarımın her teli, sıkı gözenekler, gevşek gözenekler.. İki elimle şakaklarımı hafifçe geriye çekerek yüzümü gerdim. Etkisi muazzamdı. Aniden sekiz-on yaş, hatta daha fazlası gençleşiyordum. Aynadaki görüntü hoşuma gittiğinden üst dudağım beğeniyle kalkmış, gözlerim zevkle süzölmüş, yüzüme tatlılar tatlısı, kuğu gibi zarif bir Audrey Hepburn ifadesi gelmiş yerleşmişti.

Çalan kapı zili yüzümdeki Audrey'yi sildi.

Gecenin bu saatinde kapımı ya alkolü fazla kaçırınca yaşadığımız tek gecelik macerayı tekrarlamak isteyen eski bir hayranım ya da yanlışlıkla gelmiş biri çalabilirdi. Kulübe gitmek üzere hazırlandığım gecenin bu oldukça ilerlemiş saatlerinde rahatsız edilmeyeceğimi beni şöyle böyle tanıyan herkes bilir. Üstelik bu saatlerde insanların çoğu artık yatağına yatıyor.

Gelen her kimse, azarlamak niyetindeydim.

Hızlı adımlarla kapıya gittim. Hışım la açtım.

Karşımda cemaatimizin “cesur” ve cüretkâr üyesi Gönül duruyordu. Bir an için evimi ona öğrettiğime

pişman oldum. Zaten Gönül gibi birine değil evini öğretmek, telefon numarasını bile vermek insanın başına geleceklere önceden kabul etmesi demektir. Nitekim işte kibar Gönül'cüğüm gecenin bu saatinde başıma gelmişti.

“Abla bana yardım et!”

Sesindeki çaresizlik ve acı kendime gelmemi sağladı. İlk bakışta fark etmemiştim. Darmadağındı. Tamam, Gönül hiçbir zaman bakımlı, şık bir hanımefendi gibi olmamıştır ama bu haliyle kendini bile aşmıştı.

Gözlerinde korku ve panik vardı. Âdeti olduğu üzere sarılıp iki yanağımdan şapırdatarak öpmeden beni itip sürünürcesine içeri girdi.

“Zemansız geldim biliyorum... Ama yardım etmelisin...”

Kapıyı kapatıp ardından gittim.

Evin en rahat köşesine, yani benim Arne Jacobsen yumurta koltuğuma yerleşti. Ayaklarını altına çekti.

Karşısına geçtim ama oturmadım.

Her ne anlatacak, benden ne isteyecekse önlem olsun diye “Fazla vaktim yok. Hazırlanıyordum. Birazdan çıkmalıyım,” dedim. Bizim kızların önemli kavramı benimkinden epey farklıdır.

Yavru köpek bakışlarıyla beni süzdü.

“Başım dertte. Polislerle...”

Bu sürpriz sayılmazdı. Travestilerin, hele de Gönül gibi alt sınıftan olup orada kalanların, özel bir tanıdıkları yoksa arada polisle başlarının derde girmesi olağandı.

Artık otursam iyi olacaktı. Ama koltuğuma Gönül kurulmuştu. Ben de taba renkli George Smith kanepeye yerleştim.

“Hayrola?” dedim içten bir merakla. Gönül bahtsızdır da. Başına hep olmadık belalar gelir.

“Önce şu gıy gıy kilise müziğini kapasen? Kafamı

karıştırıyor da...”

Kızdım ama çaktırmadan, tek kelime de etmeden kalkıp “Giulio Cesare in Egitto” operasını kapattım. Ki, tam en güzel yerine gelmiş, Lucia Popp’un billur sesinden Kleopatra’nın büyük aryası başlıyordu.

“Oldu mu?”

Gözlerini yere dikmiş, hareketsiz oturuyordu.

Burnunu çekerek “Kader...” dedi.

Kaderi suçlamak, başımıza gelen iyi veya kötü şeyler, ama genelde tatsızlıklar için kaderi suçlamak da doğaldı. Hele hayatında Gönül gibi hiçbir şeyin sorumluluğunu almayan, her şey için birilerini suçlayan biri için iyice doğaldı.

Tek kaşım havaya kalkmıştı. Oturduğum yerde iyice dikleştim. Gecenin bu saatinde kapıma dayanması için geçerli ve sağlam bir neden bekliyordum. Söylemedim ama halimden anladı.

“Kader,” dedi mırıldanırcasına, “benim Ercan’ın karısı.”

Gönül’ün Ercan’ı kim bilmiyordum. Ama zaten anlatacaktı.

Elinin tersiyle alnını sıvazladı. Mühim bir konuşma yapmaya hazırlanır gibiydi. Göğsünü kabartarak derin bir nefes aldı.

“Bir içkin var mı?”

Başına gelenleri anlatmasını beklerken ikinci cümlesinde içki servisi istemesine anlam veremedim.

“İyi bir içkiye ihtiyacım var able. Sende bulunur keliteli bir şeyler.”

Dağınık olmaya dağınık, bakışları korkulu, sesi kısıktı ama cüret ve talepkârlığında zerre kadar değişme yoktu.

“Evde içki içmiyorum,” dedim, bekliyorum anlat ifademi ve oturuşumu koruyarak.

“Vermeyeceksen öyle de, evde yok diye yelan söyleme abla. Sende olmaz mı?”

Vicdanıma sapladığı bu iğneye bir an için sinirlendim. Sadece bir an. Kan beynime çıktı. İrademle idare ettim. Bir de ona açıklama yapacak değildim.

“Kader... Ercan... Hadi anlat bakalım.”

“Ercan benimki. Kocem yani... Bizim mehalleden... Tüpçü. Beni hep beğenirmiş... Ben de onu beğenirdim. Kadir İnanır gibi adam inan. Tabii genç hali... Hani vardır ya... ‘Selvi Boylum’ zamanı... Geniş omuzlar... Esmer... Koca koca güçlü erkek elleri var. İşten sertleşmiş... Avuçları nasır nasır... Koley mi anam onca tüpü indir kaldır... Göğüs, kollar, bacaklar silme kıl. Sakal dersen iki kere üst üste tıraş olsun hiç olmemiş gibi... Anle yani nasıl erkek.”

Anlamıştım. Hem de gayet iyi. Erkeğinden bahsederken yüzündeki korku silinmiş, yerine izlemesi müstehcen bir arzu gelmişti. Gönül’ün anlatırken ağzını sulandıran her ayrıntı içimi kaldırmıştı. Tamam, göğsü kıllı erkekleri ben de beğenirim, Kadir İnanır’ın gençliğindeki çekiciliğine de söyleyecek lafım yok... Belki de asıl mesele Gönül’ün anlatmasıydı. En düz bir tanımlama bile Gönül’ün ağzında ve şu anki sesinde en basit ve ucuzundan pornografiye dönüşüyordu.

Dinlerken havaya kalkmış kaşım da bu anlatım karşısında bir türlü yerine inmiyordu.

“Konuya gelsene canım,” dedim. Bacak bacak üstüne attım ve sabırsızlığımı anlasın diye de üstteki bacağıma sallamaya başladım.

Tabii ki gördü.

Ama Gönül oralı olacak tiplerden değildir.

“Ay able n’olur salleme bacağına... Başım dönecek... Zaten bayılmak üzereyim...”

Söylerken yüzünü buruşturmuştu lakin bayılmak üzere olduğunu hiç sanmıyordum. Üstelik konuştuğum rahatlayıp açılıyordu.

“Anlat!” dedim bu sefer sesimi kontrol etmeden.

“Biz, yani Ercan’la ben, epeydir görüşüyoruz...”

İşte tam burada yine yüzüne o edepsiz, pornografik ifade yerleşmişti. Yayılmış bir ağız, süzgül gözler, gayri ihtiyari atılan saçlar, havaya kalkan çene... Ve zaten her şeyi yayararak, bozarak, kendince kibarlaştıran Gönül'ün konuşması daha da tuhaflaşıyordu. Tek bir normal “e”, noktasız bir sesli harf, şapkasız “a” kalmıyordu.

“Yani ö beni, ben de onu beğeniyorum ya... Gönül bu tabii anacığım, fermen dinlemiyor! Ateşle barut yan yane durur mu? Durmadı tabii. Biz de işi pişiriverdik bir ara. Ama ne pişirmek...”

Yaptıklarının ayrıntısını merak etmiyordum ama Gönül'ün dilini şaplatmasından mest olduğu belliydi.

“Her fırsette işini bitirince bana uğruyor... Saplı şekerim diyor, başka şey demiyor... Ben de one sofreler hazırlıyorum, rakısını içiriyorum... Benim kadınlığım öyle sizinki gibi değil tabii, erkeğimi mutlu etmek için on yedi çeşit meze de hazırlarım, kostüm giyer karşılarında cilveli cilveli oryentelimi de yaperim...”

Bu arada ben ve benim gibilerin kadınlığı da iki virgül arasında harcanmıştı. Bir tarafım Gönül'ün erkeğine bu bağlılığına, kendini adamışlığına azıcık gıpta etse de, hem aklım hem de duygularım, durduk yerde bunları yapmayacağımı söylüyordu. Tabii zarafetimi bozup bunları Gönül'e söylemedim. Ancak bu tonda konuşmaya devam ederse, durum değişecek gibiydi.

Bahsettiği on yedi çeşit mezenin neler olduğu, neden üç, beş, on değil de on yedi olduğu sorusunu ise zihnime hiç yazmamaya çalıştım. Durduk yerde on yedi meze çeşidine takar, saymazsa anlatacağı şeylere asla dikkat etmezdim.

“Ablem, bu benim Ercan'ım evli tabii.”

Sürpriz değildi. O yaşlarda bir adam, hele de Gönül'ün mahallesinde yaşıyorsa, bir şekilde evlenmiş, sosyal formasyonunu tamamlamış olmalıydı. Cin-

sel tercihleri sosyal konumunu etkilemezdi.

“Tanırım da... Gündelikçi Kader. Aynı mahalleyiz ya... Selamımız felan var tabii.”

“Konuya gel Gönül!”

“Nerden duymuşse duymuş, ya da Allah içine mi doğurdu nedir, Kader bizi bastı.”

Yüzüme kontrol edemediğim bir gülümsemenin yayıldığından emindim. Basılma hikâyelerinde hep böyle olurum. Basılma pozisyonunu düşündüğümde... Yani yan yana kibar kibar oturan iki insan basıldı sayılmaz.

“Tabii kavga çıktı. Tüm mehalle duydu, rezil olduk... Ama önce Kader başlattı. Ercan da dayanamadı...”

“Dayanamadı ne yaptı?”

“Az bekle abloşum, sabırsızlanma, zira oresi birez karışık...”

Bekleyecektim beklemeye de, altından hayırlı bir şey çıkmayacağı belli olmuştu bile.

“Vermeyecek misin sahiden bana bir içki? Bak, dilim damağıma yapıştı.”

Dilinin damağına nasıl yapıştığını abartılı bir zorlukla yutkunurmuş gibi yaparak bana da gösterdi.

Oldum olası kötü bir oyuncuydu.

“Şimdi içki muhabbeti başlarsa iş uzar canım,” dedim “canım”ı sertçe vurgulayarak. “Benimse acelem var.”

“Tabii ben garibanım diye bana hayır demesi kolay. Ponpon gibi villa orospusu olsam dolabında ne var, ne yok önüme dizerdin... Ama boş ver. Bencağız alışığım itilip kakılmeye.”

Vicdanıma dokunmaya çalıştıkça içimde merhametle kızgınlık yer değiştiriyordu. Haline bakıp Gönül’ün zavallılığına acıyordum, peşinden böyle küstah ve sınırsız konuştuğundaysa öfkeleniyordum.

Üstelik dostum dediğim sayılı insanlardan biri

olan, üzerimdeki emeğini ve sevgisini asla inkâr edemeyeceğim Ponpon'a villa orospusu demesi de cabasıydı.

“Ponpon bir showstar'dır!”

“Kızme able... Kızme... Dedim ya ben alışığım senin gibilerin muamelesine.”

Sadece baktım. Gözlerimi yüzüne dikip baktım. Bu tavırla devam ederse birazdan kendini kapıda, kapının dışında bıraktığını sandığı panik ve korkunun ortasında bulacaktı.

“Eee?” dedim anlatma sürecini hızlandırmak için. “Kavgada kaldık!”

“Bunlar, gece boyu mahalleyi inleterek kavga ettiler. Ercan'ımın tehditlerini herkesler duydu. ‘Gebertirim ulan seni karı!’ diyormuş. Ben o kadarını duymedim. Zaten evleri benden iki sokak uzakte. Onlar çocuk parkının öte yanındalar... Duyanlar diyor demiş diye...”

Bu hızla anlatmaya devam ederse sabahı bulacak gibiydik.

Ayağa kalktım. Zaten yüzümdeki nemlendirici de iyice kurumuştur. Bir an evvel makyaja başlasam iyi olurdu. Cildim fazla kuruyken yaparsam Kabuki makyajı gibi oluyor.

Ayaklandığımı gören Gönül nefes alamıyormuş numarasını denedi. Fenaydı.

“İşim var Gönül,” dedim bu duygusal sömürü numaralarını yemediğimi belirterek. “Anlatacaksan çabuk anlat. Özet olsun. Yoksa sahiden çıkmalıyım.”

“Peki... Ama bu kadarcık özetten anlamazsan kusura bakme. Ercan'ım Kader'i öldürdü diyorlar. Beni de suç ortağı diye tutuklemeye çalıştılar. Kaçtım.”

Sahiden fazla özet olmuştu.

Bakışlarımdan anlamış olmalıydı.

“Söylediydim değil mi abloş?”

Haklıydı.

“İstersen,” dedim “ben makyajımı yaparken anlat.”

Bu teklifimin makyaj malzemelerimi Gönül’le ortak kullanmamız anlamına geleceğini bilmiyordum. Tabii makyajım her zamankinden uzun sürdü. Üstelik Gönül eline aldığı her pahalı malzeme için “Benim olsun mu? Sen zenginsin yenisini alırsın. Zaten içinde az kalmış,” diye tutturdu. Vermesem, Gönül’ün nazarından elindeyken düşer, kırılır, heba olurdu. Gözümü kararttım, istediklerinin yarısını verdim. Zaten denemek için izin bile almadan dudığına sürdüğü kalem, ruj artık murdar olmuştu. Bir daha kullanamazdım. Verip kurtulmaktan başka çare yoktu.

2.

İşin özü şuydu: Ölü ya da diri, Kader ortadan kaybolmuştu.

Hem de kavgadan iki gün sonra.

Ama ortada ne ceset vardı ne de Kader'in canlısı.

Konu komşunun kışkırtması ve şahitliği ile polis olayın cinayet olduğuna inanıyordu.

Kader'in öldürüldüğüne inanmak kolaydı. İddia, cinayeti tüpçü Ercan'ın Gönül işbirliği ile işlediği ve cesedi beraber ortadan kaldırdıklarıydı.

“Mehallede beni çekemeyenler,” diye ifade ediyordu Gönül. “Kocesini benden kiskanen karılarla, yüz verip yatmediğim adamlar.”

Ercan tutuklanmış, Gönül ise son anda polislerin geleceğini duyunca, pek kıymetli mopetini bile evinin önünde bırakıp bahçeden bahçeye kaçarak kurtulmuştu. Ve derhal bana gelmişti.

Bildiği tek güvenli yer!

“Senden başka güvenecek kimim var? Aslında, hayette kimin var? Bir sen. Vellahi ki... Sen yani! İnan başkesi benim için kılını kıpırdetmez! Zaten hangi ibnenin ötekine hayrı dokunur ki...”

Böylesine yalandan da olsa iltifat ve yalvarmalara dayanamıyorum. Her şeye rağmen yufka bir yüreğim, hassas bir ruhum var. Gizlemeyi iyi becersem de içim

insanların, hele de bizim kızların zavallılıklarına karşı savunmasız. İçten içe mahvoluyorum.

Karşımdaki Gönül olunca işin rengi değişiyor. Zira ben bu filmi daha önce gördüm. Gönül benzeri ağlayıp yalvarmalarla beni başka dertlerine ortak etti, tehlikelerin ortasına sürükledi. Elbette kendi irademle davrandım, pişman değilim. Bu ara, şimdi, bu gece bir yenisine pek istekli olduğumu sanmıyordum.

“Ercan adam öldürmez,” diyordu Gönül. “Katil ruhu yok onda. Ben anlarım.”

Ancak evde Ercan’ı kolaylıkla katil gibi gösterecek deliller vardı: Kanlı bir bıçak, çamaşır suyuyla silinip bütün izleri yok edilmiş bir mutfak ve banyo, kırık bir banyo aynası, hallaç pamuğu gibi atılmış dağınıklıkta bir yatak odası...

Haliyle kavga sırasında itişirken kırıp dökülen eşyalardı.

Kavga sırasında tüpçü Ercan’ın karısı Kader’i iyice bir dövdüğü, bu arada Kader’in elinin armut toplamadığı, onun da Ercan’ı yaraladığı, kafasına şişeyle vurduğu biliniyordu.

Yaz günü, kapı pencere ardına kadar açıkken yapılan kavgayı komşuların çoğu seyretmiş, ancak nedense kimse onları ayırmaya yeltenmemişti.

Keza kavga boyunca Ercan karısını bolca tehdit etmiş, onu uyurken keseceğini, geberteceğini, cesedini köpeklere yedireceğini söylemişti. Komşular buna da şahadet ediyordu. Hem de ağız birliği etmişçesine.

Yani buraya kadar olan bitenden kimsenin kuşkusunu yoktu.

Ama o gece kavga olmuş, bitmiş, Ercan kapıyı vurup evden gitmişti. Alnı kanıyor, yüzünde tırmık izleri varmış. Görenler olmuş.

Haliyle Gönül’e gelmiş, Gönül yaralarına pansuman yapmış. Biraz sevişmişler, bolca da kafayı çekmişler. İçkileri bitince, Ercan kılığına aldırmadan paçalı

donla aşağıdaki bakkala inip bir şişe daha rakı almış.

Hem bakkal, hem de mahallenin gençlerinden başka birkaç kişi buna şahitmiş.

Yeni şişe rakıyı bitirmeden sızmişlar.

Sabah Gönül uyandığında Ercan'ı koynunda bula-mamış. İçe gittiğini düşünmiş. Gece tüpü bitenler sabah erken servis isterlermiş.

Gün bir şekilde geçmiş. Gönül zaten akşamdan kalma olduğu için günün nasıl geçtiğini fark bile etme-miş. Toparlanmak için uzun uzun yıkanmış, keselen-miş. Belki gelirse diye de Ercan için ufak bir tencere yaprak sarma yapmış. Meğerse Ercan yaprak sarma severmiş. Hem de çok. E, Gönül'ün de balkonuna tır-manan asması varmış. Yani, yapmazsa ayıp olurmuş.

Evet, aynen! Bütün bu olayların arasına Gönül böylesine gereksiz ayrıntılar sıkıştırarak anlattı.

O anlatırken makyajımı tamamladım, giyindim.

Akşam Ercan gelmemiş. Gönül biraz beklemiş ama sonra dizisini kaçırmak istemediğinden televiz-yon karşısında yemeğini yemiş. Kalan rakıdan bir tek içip sızmiş.

İlk defa bir evli erkekle basılmadığı için de olayı fazla önemsememiş. Zaten Altımermer'de, yani Gönül'ün mahallesinde kadınların yarısı arada kocala-rından dayak yermiş. Bazen bir fiske, bazen ağır... Çoğunun da gıkı çıkmazmış. Erkek dediğin namusunu korumayı biliyorsa ve rahatına düşkünse karısını ara-da dövermiş. Gönül böyle dediğinde kulaklarıma ina-namadım. İlk fırsatta ona bir doz feminizm, biraz da insan hakları sosuna bulanmış eşitlik dersi vermeli-yim. Hoş, bu hassas konulara gelene kadar Gönül'e daha başka neler neler anlatmak gerekeceğini düşün-mek bile istemedim.

Haliyle cemaatimizin kızlarının eğitimi de önemli.

Rahatsızlığım halimden belli olmuş olmalıydı. Gönül konuyu dengelemek üzere aksi örnekleri sıraladı.

MEHMET MURAT SOMER

KADER'İN PEŞİNDE

ROMAN

Mehmet Murat Somer, polisiyeyi koyu bir mizahla birleştiren Hop-Çiki-Yaya serisi ile yalnızca Türk okurunu değil dünyanın pek çok ülkesinden okurları da peşinden sürüklüyor. Somer, polise okuruna hem yepyeni bir kahraman, hem de hiç yazılmayan, uzak durulan bir dünyanın atmosferini sunuyor.

Hop-Çiki-Yaya polisiyelerinin sıra dışı dedektifi travesti Burçak Veral bu yeni macerasında ardında iz bırakmadan kaybolan Kader'in peşine düşer. Burçak, Kader'in her biri toplumun üst katmanlarından olan müşterilerinin dünyası ile yüzleşmek zorunda kalır. Bu arada ünlü DJ Belinda D.'yi ortadan kaldırmaya niyetlenenleri bulmak için de bir diğer İstanbullu detektiften, Remzi Ünal'dan yardım almaya karar verir... Uzun bir aradan sonra Burçak Veral'ın başkahraman olarak geri döndüğü *Kader'in Peşinde*, iç içe geçmiş olaylar, birbirinden renkli karakterler ile tam bir Hop-Çiki-Yaya...

ISBN 978-975-07-1059-9

9 789750 710599
<http://www.canyayinlari.com>